DOMSTOLENS DOM
27. november 1990 *

I sag C-39/88,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Oliver, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Guido Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Irland ved Chief State Solicitor L. J. Dockery, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Irske Ambassade, 28, route d'Arlon,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det statueres, at Irland — ved ikke at meddele visse prisoplysninger vedrørende markedet for fiskerivarer — har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 i Rådets forordning (EØF) nr. 3796/81 om den fælles markedsordning for fiskerivarer, og artiklerne 1 og 2 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3598/83 om meddelelse af noteringerne for fiskerivarer og om opstilling af listen over repræsentative markeder og havne,

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, G. C. Rodríguez Iglesias og M. Díez de Velasco samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 19. september 1990,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. oktober 1990,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 3. februar 1988, har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-Traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Irland — ved ikke at meddele visse prisoplysninger vedrørende markedet for fiskerivarer — har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11, stk. 1 og 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 3796/81 af 29. december 1981 om den fælles markedsordning for fiskerivarer (EFT L 379, s. 1), og artiklerne 1 og 2 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3598/83 af 20. december 1983 om meddelelse af noteringerne for fiskerivarer og om opstilling af listen over repræsentative markeder og havne (EFT L 357, s. 17).

2 Kommissionen har fremført to klagepunkter over for Irland.

3 Det første klagepunkt vedrører artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3796/81 og artikel 1 i forordning nr. 3598/83. Ved artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3796/81 pålægges det medlemsstaterne med henblik på fastsættelse af orienteringsprisen for de under A og D i bilag I til forordningen anførte varer at meddele Kommissionen de noteringer, der konstateres på de repræsentative engrosmarkeder eller i de repræsentative havne for de pågældende varer. Artikel 1 i forordning nr. 3598/83 bestemmer, at disse prismeddelelser for hver af de anførte varer og for hvert repræsentativt marked eller hver repræsentativ havn skal omfatte gennemsnitsprisen på markedsdagen, de samlede landede og afsatte mængder og den samlede

mængde, som er taget tilbage fra markedet. Meddelelserne skal tilstilles Kommissionen pr. telex den tiende og den femogtyvende dag i hver måned og, såfremt der er risiko for en krisesituation eller forstyrrelser på markedet, hver dag.

4 Gennemførelsesforordningen anførte ikke navnet på en repræsentativ havn i Irland for varen hesterejer af arten Crangon, der er anført under D i bilag I til forordning nr. 3796/81, og nærværende sag omfatter derfor, i det omfang den vedrører denne forordnings artikel 11, stk. 1, kun de under A i bilag I nævnte varer.

5 Kommissionens andet klagepunkt vedrører artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 3796/81 og artikel 2 i forordning nr. 3598/83. Efter artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 3796/81 skal medlemsstaterne hvert kvartal meddele Kommissionen engrossalgspriserne i det foregående kvartal for de under B i bilag IV omhandlede varer, som er nedfrosset om bord og på land. Kommissionen har som svar på et spørgsmål fra Domstolen forklaret, at disse prismeddelelser skal være et hjælpemiddel ved fastsættelsen af referenceprisen, der i henhold til artikel 21 i forordning nr. 3796/81 skal fastsættes for at undgå markedsforstyrrelser som følge af udbydelse af varer indført fra tredjelande. Ifølge artikel 2 i forordning nr. 3598/83 skal disse oplysninger meddeles Kommissionen pr. telex senest ved slutningen af den sjette uge efter det pågældende kvartal.

6 Det bemærkes, at Kommissionen under skriftvekslingen først har begrænset dette andet klagepunkt således, at det kun vedrører varer nedfrosset om bord. Kommissionen har nemlig konstateret, at indhentningen af oplysninger om varer, nedfrosset på land, gav anledning til vanskeligheder i de fleste medlemsstater, og at disse oplysninger ikke var absolut nødvendige for den fælles markedsordnings gnidningsløse funktion. Den irske regering har dernæst fremhævet, at der ikke i Irland findes noget engrosmarked for varer, der er nedfrosset om bord, hvorfor Kommissionen også under retsmødet har frafaldet klagepunktets anden del vedrørende artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 3796/81, og tilbage står således kun at pådømme det første klagepunkt vedrørende artikel 11, stk. 1, i nævnte forordning.

7 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

8 Irland har erkendt, at det ikke har opfyldt forpligtelsen ifølge artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3796/81. Irland har imidlertid gjort gældende, at det altid har meddelt de krævede oplysninger på årsbasis, og at meddelelsen af oplysninger i dette omfang skulle være tilstrækkelig til at sætte Kommissionen i stand til en gang om året at fastsætte orienteringsprisen i overensstemmelse med artikel 10 i nævnte forordning. Den irske regering har i den forbindelse fremhævet, at Kommissionens forordning (EØF) nr. 1106/90 af 18. april 1990 om meddelelser i forbindelse med den fælles markedsordning for fiskerivarer (EFT L 111, s. 50), som fra den 1. januar 1991 skal træde i stedet for forordning nr. 3598/83, i betydeligt omfang har gjort det lettere for medlemsstaterne at opfylde deres forpligtelser. Efter denne nye forordning har medlemsstaterne nemlig kun pligt til at meddele den månedlige gennemsnitspris for de under A i bilag I nævnte varer.

9 Det bemærkes i den forbindelse, for det første at en forordnings rækkevidde og bindende virkning ikke i dens gyldighedsperiode kan påvirkes af, at der vedtages en ny forordning vedrørende de samme spørgsmål, og som indeholder regler om mindre byrdefulde forpligtelser for staterne.

10 Irland har desuden forklaret, at det umuligt — således som det gentagne gange under drøftelserne af de omhandlede forordninger havde fremhævet — kan anvende de få fiskeriinspektører, der er til rådighed i de repræsentative havne i Irland, til at indsamle og to gange om måneden tilstille Kommissionen de omhandlede prisoplysninger. Disse inspektører skal nemlig udover de repræsentative havne føre tilsyn med ca. 900 havne og afskibningssteder.

11 Denne argumentation kan ikke anerkendes. Det fremgår nemlig af Domstolens faste praksis (jf. eksempelvis Domstolens dom af 3. oktober 1984, Kommissionen mod Italien, sag 254/83, Sml. s. 3395), at en medlemsstat ikke kan påberåbe sig

interne forhold til støtte for, at forpligtelser og frister i henhold til fællesskabsretlige regler ikke overholdes. Det er desuden gentagne gange i Domstolens praksis (jf. Domstolens dom af 7. februar 1973, Kommissionen mod Italien, sag 39/72, Sml. s. 101, og Domstolens dom af 7. februar 1979, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, sag 128/78, Sml. s. 419) fastslået, at praktiske vanskeligheder, der viser sig på stadiet for gennemførelsen af en af Fællesskabets retsakter, ikke kan retfærdiggøre, at en medlemsstat ensidigt undlader at overholde sine forpligtelser.

12 Det må herefter fastslås, at Irland ved ikke at meddele visse prisoplysninger vedrørende markedet for fiskerivarer har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3796/81 og artikel 1 i forordning nr. 3598/83.

Sagens omkostninger

13 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. Domstolen kan dog ifølge samme artikels stk. 3, første afsnit, ophæve sagsomkostningerne helt eller delvis, hvis der foreligger ganske særlige grunde. Kommissionen har under sagen frafaldet det ene af sine to klagepunkter, hvorfor det i henhold til nævnte artikel bestemmes, at hver part afholder sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Irland har — ved ikke at meddele visse prisoplysninger vedrørende markedet for fiskerivarer — tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3796/81 af 29. december 1981 om den fælles markedsordning for fiskerivarer og artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3598/83 af 20. december 1983 om meddelelse af noteringerne for fiskerivarer og om opstilling af listen over repræsentative markeder og havne.**

2) I øvrigt frifindes sagsøgte.

3) Hver part bærer sine omkostninger.

Due Mancini O'Higgins Rodríguez Iglesias

Díez de Velasco Kakouris Joliet Schockweiler Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. november 1990.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident